

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/24/2020
Identifikačné číslo spisu:	2115010528
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2115010528.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného L. Z. pre obzvlášť závažný zločin vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. júna 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného L. Z. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 6. apríla 2017, sp. zn. 5To/21/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. Z. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 9. decembra 2016, sp. zn. 7Tk/2/2015, bol obvinený L. Z. podľa § 166 Trestného poriadku pri nezmenených výrokoch o vine obvineného v bodoch 2 až 4 a náhrade škody poškodenej F. Z. uvedených v rozsudku Okresného súdu Trnava z 5. mája 2016, sp. zn. 7Tk/2/2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 20. októbra 2016, sp. zn. 5To/55/2016, v bode 1) uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v bode 1) dňa 7. septembra 2014 v čase od 15:00 hod. do 16:00 hod. v B., na I. R. N., na parkovisku pred Zariadením sociálnych služieb X., ako vodič osobného motorového vozidla zn. Škoda Favorit PICK-UP 135 LXI, EČ: K. XXXF. v úmysle fyzicky zlikvidovať maloletú M.. Z., nar. XX. F. XXXX, bytom mesto B., túto vozidlom prenasledoval, pričom maloletá sa snažila uniknúť tak, že vbehla k malej vchodovej bránke do areálu tohto zariadenia, do ktorej L. Z. úmyselne s vozidlom v rýchlosti 34 až 38 km/hod narazil, vôbec nepribrzdžoval, ale vozidlo do momentu nárazu zrýchľoval, pričom zachytil medzistredový stĺpik bránky a prednou časťou vozidla pravú nohu maloletej M.. Z., ktorej takto

spôsobil ťažké devastačné poranenia svalov, kože a kostí, ciev a nervov predkolenia pravej dolnej končatiny s otvorenou zlomeninou holennej i lýtkovej kosti, pričom dňa 11. septembra 2014 jej bola táto pravá dolná končatina v oblasti pravého predkolenia amputovaná, ktoré zranenie si vyžiadalo dobu liečenia od 7. septembra 2014 až do 6. októbra 2014, kedy bola maloletá prepustená do domáceho liečenia, ktoré naďalej s rehabilitáciami a ďalšou liečbou trvá.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, § 38 ods. 5, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 23 rokov.

Podľa § 48 odsek 3 písm. b) Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad na 3 roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému uložil aj trest prepadnutia vecí, a to 1 ks vidiel.

Podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obvinenému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť:

1. spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., krajská pobočka Trnava, Halenárska 22, P.O.BOX 5, 917 02 Trnava, IČO: 35 937 874, škodu vo výške 2 018,20 eur,
2. poškodenej M. Z., nar. XX. F. XXXX, prechodne bytom F. X. X., Z. XX, B., škodu vo výške 5 932,80 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku prvostupňový súd poškodené M. Z. a F. Z. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Trnave rozhodujúc o odvolaní obvineného L. Z. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením zo 6. apríla 2017, sp. zn. 5To/21/2017, podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Trnave podal obvinený L. Z. dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Tomáša Voleka, ktorý splnomocnil na podanie dovolania Mgr. Ing. W. Q., písomným podaním zo 4. marca 2020, osobne podaným 12. marca 2020, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Uvedený dovolací dôvod je podľa obvineného naplnený tým, že konajúce súdy nesprávne právne posúdili skutok, za spáchanie ktorého bol právoplatne odsúdený, pretože tento je podľa neho potrebné subsumovať pod § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona ako zločin ublíženia na zdraví a nie ako pokus trestného činu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Podľa názoru obvineného v predmetnom konaní nebol preukázaný jeho úmysel spôsobiť poškodenej svojím konaním smrť, ale len spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Tento úmysel je podľa obvineného možné ustáliť o to viac, že jeho útok nebol voči poškodenej vedený opakovane, ale len raz, teda obvinený v útoku na maloletú poškodenú po prvom náraze motorovým vozidlom nepokračoval. Uvedený záver vyplýva podľa obvineného aj zo znaleckého posudku MUDr. W. B., ktorým bolo preukázané, že obžalovaný svojím konaním spôsobil poškodenej ťažké zranenie s

trvalými následkami, avšak nedošlo k priamemu ohrozeniu ani k zraneniu životne dôležitého orgánu.

Obvinený sa taktiež domnieva, že konajúce súdy sa dôsledne nezaoberali ani jeho vzťahom k poškodenej, pričom obvinený vo svojej výpovedi uviedol, že s maloletou poškodenou vychádzali dobre, nemali medzi sebou konflikty, ľúbili sa, žili v spoločnej domácnosti, keď sa prišlo na to, že spolu chodia, na cigánskom súde sa dohodlo, že rodičia obvineného zaplatia za maloletú poškodenú 3 000 eur. Vzťah obvineného s poškodenou potvrdil aj svedok W. Z., ktorý potvrdil, že obžalovaný si poškodenú zobral za ženu a platil za ňu nejaké splátky; obvinený sa pred svedkom nikdy nevyjadril, že by chcel poškodenej ublížiť. Rovnako tak aj svedkyňa W. G. potvrdila, že keď žila v W., býval obvinený s poškodenou v jednej izbe, pričom usudzujúc podľa zvukov, ktoré sa šíрили po dome, žila maloletá poškodená s obvineným aj intímne, pričom svedkyňa osobne hovorila o sexuálnych zážitkoch s obvineným.

S poukazom na vyššie uvedené výpovede svedkov a výpoveď obvineného, ako aj na jeho správanie voči poškodenej nie je podľa obvineného možné ustáliť, že v spisovom materiáli by sa nachádzal dôkaz, ktorým by bol preukázaný motív obvineného dopustiť sa spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu. Obvinený nielenže nepokračoval v útoku voči poškodenej, ale bezprostredne po spáchaní skutku jej adresoval slová „prepáč láska“, čo podľa neho preukazuje, že nekonal s úmyslom spôsobiť poškodenej smrť. Obvinený taktiež poukázal na znalecký posudok MUDr. Ľ. T., v ktorom bolo konštatované, že konal v afekte. Taktiež uviedol, že nemal dôvod poškodenú usmrtiť, spáchanie skutku bolo len následkom nešťastnej zhody okolností, najmä toho, že spadnutá bránička spôsobila devastačné poranenia nohy poškodenej. Zo znaleckého posudku Ing. O. M. vyplýva, že vozidlo narazilo prednou časťou do bráničky, poškodená už bola za bráničkou, čo podľa obvineného korešponduje so záverom, že svoje konanie nesmeroval priamo voči maloletej poškodenej s úmyslom spôsobiť jej smrť, ale autom vrazil do bráničky, ktorej pádom boli poškodenej spôsobené devastačné poranenia.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Trnave zo 6. apríla 2017, sp. zn. 5To/21/2017, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava z 9. decembra 2016, sp. zn. 7Tk/2/2015, a postupoval podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku a § 388 ods. 1 Trestného poriadku a vec vrátil na opätovné prerokovanie príslušnému súdu.

Obhajca obvineného k podanému dovolaniu predložil na základe žiadosti obvineného aj dovolanie obvineného prostredníctvom jeho vlastného písomného podania z 3. februára 2020, v ktorom obvinený ako dovolacie dôvody označil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku, ktoré sú podľa neho naplnené tým, že vo výrokovej časti rozsudku prvostupňového súdu je uvedená veta „v úmysle fyzicky zlikvidovať maloletú M. Z., nar. XX. F. XXXX,“ pričom podľa obvineného Trestný zákon ani Trestný poriadok neustanovuje trestnú sadzbu pre takýto pojem, pretože z neho nie je možné vyvodiť záver o pokuse obvineného usmrtiť maloletú poškodenú. Tento záver by podľa obvineného musel vyplývať z celého kontextu skutku. Obvinený zároveň zopakoval, že zo zabezpečených dôkazov bolo možné zistiť jeho úmysel len na základe nepriamych dôkazov, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru k § 145 a k § 14 Trestného zákona (R 19/1969, R 20/1969).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je podľa obvineného naplnený tým, že na hlavnom pojednávaní 9. decembra 2016 navrhol doplniť dokazovanie vypočutím nového svedka, avšak prvostupňový súd jeho návrhu na doplnenie dokazovania nevyhovel a postupoval podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, čím podľa obvineného porušil jeho právo na obhajobu.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že v tomto ustanovení je síce uvedené, že dovolací súd nemá skúmať ani meniť skutkový stav zistený prvostupňovým a odvolacím súdom, avšak ak je tento skutkový stav zásadne v rozpore s vykonaným dokazovaním alebo ak z vykonaného dokazovania súdmi ustálený skutkový stav evidentne nevyplýva a rozhodnutie prvostupňového a odvolacieho súdu je v tomto smere arbitrárne do tej miery, že tým dochádza k odopretiu spravodlivosti a zásahu do základných práv a slobôd obvinenej osoby, je podľa neho potrebné, aby sa aj dovolací súd ako najvyššia súdna inštancia v nevyhnutnej miere zaoberal skutkovými závermi uvedenými v rozhodnutiach prvostupňového a odvolacieho súdu. Podľa názoru

obvineného zo skutkovej vety nie je možné vyvodiť záver o pokuse obzvlášť závažného zločinu vraždy, pretože skutok v celom svojom súhrne popisuje len dokonaný trestný čin „ťažkej ujmy na zdraví.“ Len samotná skutočnosť, že v úvodnej časti skutkovej vety rozsudku je uvedené „v úmysle zlikvidovať maloletú“, neodôvodňuje podľa obvineného záver o jeho pokuse usmrtiť maloletú. Naopak, v závere skutkovej vety je podľa obvineného popísaný len dôsledok útoku, ktorého výsledkom bolo spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví poškodenej.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd po vyslovení porušenia zákona podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a vec im prikázal v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvineného sa podaním z 25. marca 2020 vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátorka“), ktorá vo svojom vyjadrení uviedla, že s dôvodmi uvedenými v dovolaní obvineného sa nestotožňuje a napadnuté rozhodnutia považuje za zákonné. Podané dovolanie obsahuje podľa prokurátorky výhrady k hodnoteniu jednotlivých dôkazov (závery znaleckých posudkov z odboru zdravotníctva, psychiatrie, psychológie, výpovede svedkov) a výhrady k neúplnosti zistenia skutkového stavu z hľadiska preukázania motívu obvineného, čo však dovolací súd nemôže skúmať ani meniť. Prokurátorka taktiež uviedla, že skutok, uvedený v bode 1) prvostupňového rozsudku nebol v priebehu trestného konania žiadnym spôsobom modifikovaný ani namietaný. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo podľa prokurátorky spoľahlivo a nepochybne preukázané naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Zo strany obvineného išlo o úmyselné, cielené konanie smerujúce nielen k zraneniu poškodenej, ale najmä k jej fyzickej likvidácii. O agresívnych črtách obvineného svedčia podľa prokurátorky najmä závery znaleckého dokazovania z odboru psychológie. Za podstatné v tejto súvislosti považovala prokurátorka aj to, že obvinený sa útoku voči maloletej poškodenej dopustil motorovým vozidlom, ktorým ju naháňal a evidentne sa ju snažil zraziť. Zo všetkých vykonaných dôkazov podľa prokurátorky vyplynulo, že nemožno veriť tvrdeniu obvineného, že pred zrážkou s poškodenou sa vozidlo snažil brzdiť. Prokurátorka poukázala i na závery znaleckého dokazovania z odboru cestnej dopravy, na základe ktorých bola potvrdená neprijateľnosť vyjadrení obvineného ohľadom jeho príbrzdovania, práve naopak.

Na základe všetkých skutkových zistení uvedených v rozhodnutí prvostupňového i odvolacieho súdu bol podľa názoru prokurátorky zistený skutkový stav správne právne posúdený, ako aj odôvodnený. Z tohto dôvodu podľa prokurátorky neprichádzalo do úvahy jeho posúdenie podľa iného hmotnoprávneho ustanovenia, ako to obvinený v podanom dovolaní namietal. Len samotná skutočnosť, že obvinený by chcel jeho konanie posúdiť ako iný, menej závažný, trestný čin, nemožno automaticky považovať za splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Na základe uvedeného prokurátorka navrhla dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 17. apríla 2020.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka

dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal odmietnutie vykonania ním navrhovaných dôkazov na hlavnom pojednávaní 9. decembra 2016. K tomu možno uviesť, že vo vzťahu k tejto dovolacej námietke obvinený nesplnil podmienku dovolania uvedenú v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorej dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) až písm. g) Trestného poriadku nemožno použiť, ak namietaná okolnosť bola dovolaťovi známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Zmyslom ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku je predísť tomu, aby konanie pred dovolacím súdom slúžilo ako možnosť namietat nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa. Zákonodarca v tejto súvislosti totiž predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolaťovi známa už v pôvodnom konaní a tento sa ju nesnažil odstrániť pri prvej možnej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo potrebné preskúmať v dovolacom konaní, a v podstate by mohlo ísť len o špekuláciu dovolaťľa smerujúcu k predĺženiu celého konania.

Z predloženého spisového materiálu nie je zrejmé, že by obvinený alebo jeho obhajca odmietnutie vykonania navrhovaných dôkazov namietali či už v záverečnej reči, v podanom odvolaní alebo počas verejného zasadnutia odvolacieho súdu, hoci táto skutočnosť im musela byť zrejماً od vyhlásenia uznesenia, ktorým súd odmietol vykonať obvineným navrhované dôkazy. Keďže uvedenú skutočnosť obvinený prvýkrát namietal až v podanom dovolaní, nesplnil tak podmienku predpokladanú § 371 ods. 4 Trestného poriadku.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci nie je daný.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a sice, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočnostiach podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací

dôvod nenapĺňa (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014).

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nesprávne právne posúdenie skutku ako pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. a) Trestného zákona z dôvodu nepreukázania jeho úmyslu usmrtiť maloletú poškodenú.

Vo vzťahu k tejto jeho dovolacej námietke mu najvyšší súd dáva do pozornosti stanovisko trestnoprávneho kolégia prijaté 14. júna 2010, Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3, roč. 2011, v zmysle ktorého „Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“

Z uvedeného je zrejmé, že prieskum obvineným uplatnenej dovolacej námietky týkajúcej sa posudzovania subjektívnej stránky trestného činu je v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vylúčený. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou].

Zároveň možno konštatovať, že skutok tak, ako je vymedzený v skutkovej vete uvedenej v rozsudku prvostupňového súdu (pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať ani meniť) je správne právne kvalifikovaný ako pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože obvinený v úmysle usmrtiť maloletú poškodenú S. B., túto vozidlom prenasledoval, pričom maloletá sa snažila uniknúť tak, že vbehla k malej vchodovej bránke do areálu tohto zariadenia, do ktorej L. Z. úmyselne s vozidlom v rýchlosti 34 až 38 km/hod narazil, vôbec nepribrzdzoval, ale vozidlo do momentu nárazu zrýchľoval, pričom zachytil medzistredový stĺpik bránky a prednou časťou vozidla pravú nohu maloletej S. B., ktorej takto spôsobil ťažké devastačné poranenia svalov, kože a kostí, ciev a nervov predkolenia pravej dolnej končatiny s otvorenou zlomeninou holennej i lýtkovej kosti, pričom dňa 11. septembra 2014 jej bola táto pravá dolná končatina v oblasti pravej predkolenia amputovaná, ktoré zranenie si vyžiadalo dobu liečenia od 7. septembra 2014 až do 6. októbra 2014,

kedy bola maloletá prepustená do domáceho liečenia, ktoré naďalej s rehabilitáciami a ďalšou liečbou trvá, pričom nedošlo k dokonaniu trestného činu a trestný čin spáchal na chránenej osobe - dieťať, ktorým sa podľa § 127 ods. 1 Trestného zákona rozumie osoba mladšia ako osemnásť rokov, ak Trestný zákon neustanovuje inak. Kvalifikácia podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (ublíženie na zdraví), ktorej sa obvinený v podanom dovolaní domáhal, by nekorešpondovala s opisom skutku tak, ako je uvedený v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu a z tohto dôvodu by táto právna kvalifikácia nebola správna.

Možno preto konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci nie je daný.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného L. Z. na verejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.